

Йомели, Хасе, Перголезе, Фортелле. Въ своите опери и църковна музика Л. показва една рѣдка многостранност на творческия даръ, способност да изрази най-крайните степени на човѣшките изживѣвания, отъ най-веселото и смѣшно — до най-печалното и сериозно, при пълно овладяване на изразните художествени сръдства. Творчеството му се състои отъ: 40 опери, отъ които най-хубави сж: „Олимпиада“, „Андромаха“, „Ахилъ въ Скиро“ — сериозни, и комическата: „Ще рече“. . . Църковна музика: 4 и 5-гласни меси съ инструменталенъ съпроводъ, нѣколко „Dixit Dominus“, между които едно 10-гласно — за два хора и оркестъръ; метети, магификати, респонсории, химни; нѣколко оратории: „Dalla morte alla vita“, „Santa Elena al calvario“, „La morte d'Abele“ и др. Освенъ това: много токати за клавиръ, две книги фуги за органъ, единъ концертъ за 4 цигулки, шестъ концерта за виолончело — съ две цигулки и басо континуо.

Леонардъ, Лоте — Leonard, Lotte — имеинта концертна пѣвица, род. 3 дек. 1884 въ Хамбургъ — известна като отлична изпълнителка на пѣсни, кантати и оратории.

Леонардъ, Юлиусъ Емилъ — Leonhard, Jlius Emil — пианистъ, компонистъ и педагогъ, род. 13 юний 1810 въ Лаубанъ (Силезия), умр. 23 юний 1883 въ Дрезденъ; отначало самоучкъ, после презъ време на университетскитъ си занятия въ Бреслау и Лайпцигъ учи при добри учители пиано и теория. Насърденъ и подтикнатъ отъ Маршнера и Менделсона се посвещава всецѣло на музиката, за да достигне поста професоръ по пиано въ Мюнхенската (1852—1859) и после въ Дрезденската консерватории. Творби: една симфония; една увертюра; две цигулки и една клавирна соната; три триа; единъ клавирквартетъ; три кантати за соли хоръ и оркестъръ, както и една оратория — „Иванъ Кръстителъ“.

Леонарть, Юберъ — Leonard, Hubert — виденъ виолонистъ, педагогъ и компонистъ, род. 7 апр. 1819 въ Белеръ (Белгия), умр. 6 май 1890 въ Парижъ, ученикъ на Хабенекъ въ Парижката консерва-

тория; 1844—1848 предприема концертни пжтувания въ Германия (където свири въ Бонъ на Бетховеновите тържества) и Австрия, миналъ навсѣкжде съ блѣскавъ успѣхъ. 1848 бива призованъ за професоръ по цигулка въ Брюкселската консерватория на мѣстото на ослѣпѣлия Беріо, което мѣсто заема до 1897, предприемайки въ това време пакъ концертни пжтувания по северните страни, които още повече прославятъ името му. 1867 напуца мѣстото въ Брюкселската консерватория и се установява въ Парижъ, дето продължава педагогичната си дейностъ. Творби: 5 концерта за цигулка съ оркестъръ; 6 такива съ пиано; 1 концертъ за 2 цигулки; много дуа съ пиано върху оперни мотиви; 4 дуа съ пиано; 3 такива съ чело; 6 сонати отъ Тартини съ клавиренъ съпроводъ — споредъ оригиналния генералбасъ; нѣколко фантазии; характерни кжсове; 24 класически етюда; „Гимнастика за цигуларя“, „Малка гимнастика за младия цигуларъ“ и „Цигулката отъ гледна точка на оркестрацията“.

Леони, Франко — Leoni, Franco — оперенъ компонистъ, род. 24 окт. 1865 въ Милано, ученикъ на Понкиели, писалъ оперитъ: „Сарданапалъ“, „Оракулътъ“, „Франческа да Рамини“, „Циганката“ и др., както и ораторията „Голгота“.

Леонкавало, Руджеро — Leoncavallo, Ruggiero — оперенъ компонистъ, род. 9 мартъ 1858 въ Неаполъ, ученикъ на Чеси, Рута и Роси въ тамошната консерватория. Първата му опера Chatterton, дадена въ Римъ едва 1896, е нѣмала успѣхъ. Заемайки незавидни мѣста — като обикновенъ пианистъ въ кафенетата, после като пжтуващъ музикантъ изъ Франция, Англия — той написва една оперна трилогия, първата частъ „Medici“, на която, взема Рикорди за издаване — минава сжщо съ слабъ успѣхъ, поради което изоставя другитъ две части, за да последва двуактната му опера „Палачи“, (писана за конкурса на издателя Сондонио) която направя името му известно по цѣлъ свѣтъ. Следващитъ негови две опери сж: „La bohème“ и „Zaza“ — първата имала по-малкъ успѣхъ отъ „Палачи“, далеко стоящъ по долу отъ този на Пучиниевата опера на сжщия сю-